

РЕШЕНИЕ

№ 1601

гр. Бургас, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВЕЛИНА Л. МАВРОДИЕВА

при участието на секретаря КИНА Н. КИРКОВА
като разгледа докладваното от ИВЕЛИНА Л. МАВРОДИЕВА Гражданско дело № 20222120108130 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на О. В. В. с ЕГН *****, с адрес: гр. *****, против М. С. С. с ЕГН ***** и К. И. С. с ЕГН *****, двамата с постоянен и настоящ адрес: гр. Бургас, *****, уточнена с допълнителна молба, с която се претендира солидарното им осъждане, а при условията на евентуалност разделно им такова, за заплащане на сумата от 25 000 лева - главница, представляваща предоставена в заем парична сума, ведно със законната лихва за забава от датата на подаването на исковата молба – 16.12.2022 г., до окончателното ѝ изплащане. Моли се и за присъждане на направените по делото разноси.

Ищцата твърди, че е предала на ответниците в заем сумата от 25 000 лв. в брой на 12.01.2018 г., като същата не ѝ била върната. Наред с това се излага, че ответниците продали на ищцата свой имот - самостоятелен обект в сграда с идентификатор ****.1.137, като уговорката им била тя да им го прехвърли обратно, след като ѝ бъде върнат предоставения паричен заем. С влязло в сила решение тази сделка била прогласена за нищожна, поради което и за ищцата бил налице правен интерес да иска връщане на заема, при налично признание за получаването му от страна на ответниците.

Предявеният иск е с правно чл. 79, ал. 1 във вр. с чл. 240, ал. 1, предл. 1-во от ЗЗД.

По делото в законоустановения срок е постъпил отговор на исковата молба от ответниците, чрез назначения им особен представител адвокат Г., с който исковите се оспорват изцяло по основание и размер. Излага се че договорът за заем е реален такъв и е в тежест на заемотодаеля да установи предаването на паричната сума, като в случая се излагали противоречиви твърдения в тази насока, като данните за придобит имот и последващото му продажба, само потвърждавали, че между страните няма заемно правоотношение. Обоснова се извод за недоказаност на иска, като се сочи, че съгласно законът предвид размера на заема същият не може да бъде доказан и чрез разпит на свидетели.

Бургаският районен съд, след като взе предвид исковата молба, изложените в нея факти и обстоятелства, становището на насрещната страна, събраните по делото доказателства и след като съобрази закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От приложения по делото нотариален акт № *, том *, рег. № *, нот. д. № */** г. на нотариус **** с рег. № ** в регистъра на Нотариалната камара, се установява, че ответниците – съпрузи, продават на ищцата собствения си недвижим имот, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор ****.1.137, с адрес: гр. Бургас, ***, предназначение: ведно с прилежащите към него избено помещение № 3 и 0.510% ид.ч. от общите части на сградата за сумата от 43 000 лв.

По делото е представено писмено споразумение между страните от 12.01.2018 г., съгласно което същите са уговорили, че след заплащане на сумата от 25 000 лв. от М. и К. С.и на О. В., последната ще прехвърли на ответниците чрез покупко – продажба по нотариален ред описания имот, който е придобила с горния нотариален акт.

С влязлото в сила решение по гр. дело № 6614/2020 г. по описа на Районен съд – Бургас договора за покупко – продажба, обективиран в нотариалния акт, е прогласен за нищожен.

По делото е изискана и приобщена към доказателствения материал част от ДП № 390/2020 г. по описа на Областна дирекция на МВР – Бургас. Видно от протоколи за разпит на К. С. от 22.01.2021 г., 11.06.2021 г. и 02.09.2021 г. и на М. С. от 29.01.2021 г., в качеството им на свидетели по горното досъдебно производство, в които са отразени изявленията им, същите сами са заявили, че на 12.01.2018 г., след сделката за апартамента, чрез трето лице са получили от ищцата 8 000 лв. като част от уговорения заем, за което не са съставили писмен документ. След тази дата, чрез посредничеството на третото лице ищцата В. на няколко пъти им давала суми в размер на 5 200 лв., 4 200 лв. и 3 500 лв. т.е. общо сумата от 20 900 лв., което ответницата изрично е заявила в дадените от нея показания на 11.06.2021 г. В тази си от 22.01.2021 г. пък заявява, че освен дадените на 12.01.2018 г. 8 000 лв. , след това са получили още три суми от 5 800

лв., 4 200 лв. и 3 200 лв. т.е. общо сумата от 21 200 лв., за получаването на които не били съставени документи.

Съгласно протокол за очна ставка между М. С. и Й.В.В. от 16.11.2021 г. по същото досъдебно производство, е отразено, че ищцата дала на свидетеля Й.В. 8 000 лв. от уговорения заем да ги предаде на ответниците. Относно предаването на останалите суми М. С. заявява, че не е присъствал на тяхното предаване, но знае от съпругата си – ответницата К. С., че В. е донесъл веднъж 4 000 лв. и веднъж – 5 000 лв.

Ангажираните по делото гласни доказателства съдът намира, че не следва да обсъжда, предвид нарочното възражение на процесуалния представител на ответниците и с оглед разпоредбата на чл. 164, ал. 1, т. 3, предл. 2-ро от ГПК.

Въз основа на така установените факти, релевантни за решаването на делото, съдът намира от правна страна следното:

Разпоредбата на чл. 240, ал. 1 от ЗЗД предвижда, че с договора за заем заемотелят предава в собственост на заемателя пари или други заместителни вещи, а заемателят се задължава да върне заетата сума или вещи от същия вид, количество и качество. Т.е. договорът за заем е реален такъв и се счита за сключен след предаването на вещите - в случая парични суми.

При това съдът намира, че по делото се установи, че ищцата е предала на ответниците сумата от 21 200 лв. на основание сключен между тях устен неформален договор за заем от 12.01.2018 г., по който сумата от 21 200 лв. е предадена на части, на различни дни. Тези изводи се налагат от показанията на ответниците, обективирани в представените и неоспорени от ответната страна протоколи за разпит на свидетел от 22.01.2021 г., 11.06.2021 г., 02.09.2021 г. и 29.01.2021 г., които са дадени от тях в качеството им на свидетели по досъдебно производство № 390/2020 г. по описа на Областна дирекция на МВР – Бургас. В тях всъщност се съдържа направено от ответниците извънсъдебно признание относно факта, че на 12.01.2018 г. след сключване на договора за покупко–продажба, в кантората на нотариуса, ответниците С.и са получили от ищцата В., чрез трето лице Й.В., сумата в размер на 8 000 лв., която представлява част от уговорената между тях заемна сума в размер на 25 000 лв. Установява се и че след това на още няколко вноски са получили 5 800 лв., 4 200 лв. и 3 200 лв. т.е. общо сумата от 21 200 лв., която отново е била предадена на ответницата, чрез третото лице. Когато страната е направила изявления пред орган на досъдебното производство за факти, касаещи правоотношенията ѝ с насрещната страна по гражданскоправния спор, тези извънсъдебни признания за неизгодни за страната факти съставляват доказателство, което следва да бъде ценено от гражданския съд. В случая протоколите за разпит и протоколът за очна ставка, подписани от ответниците в качеството им на свидетели в досъдебното производство, относно дадените от тях показания респективно изявления имат характер на частни свидетелстващи документи

и удостоверяват направеното от тях пред надлежен орган на власт признание на неизгоден факт. Оспорването верността на изходящ от страната частен документ, обективиращ неизгодни за нея обстоятелства, може да се извърши с всички допустими доказателствени средства, но ответниците не са ангажирали никакви доказателства, за да оспорят изявленията, направени в протоколите от досъдебното производство.

При това съдът намира иска за основателен и доказан за предоставена в заем сума в размер на 21 200 лв., за която е налице извънсъдебно признание, направено пред орган на власт, че е била получена. В изявленията си по досъдебното производство е налице и изявления, че не е връщана част от нея. Връщане на сумата не се твърди и доказва да е извършвано и в хода на настоящото дело.

При това съдът намира, че иска следва да бъде уважен за главница от 21 200 лв., която ответницата е признала, че е получена от ответниците - съпрузи, във връзка със семейния им бизнес и породената необходимост да задоволяват нуждите на своето семейство. При тези твърдения и съобразно чл. 36, ал. 2 от СК ответниците отговарят соладирно. Основателна съответното е и акцесорната претенция за законна лихва върху горната главница от датата на подаване на исковата молба – 16.12.2022 г., до окончателното ѝ изплащане.

За горницата над уважения размер от 21 200 лв. до пълния заявен размер от 25 000 лв. искът следва като недоказан да бъде отхвърлен.

Относно възражението на ответната страна за изтекла погасителна давност на претендираното вземане съдът намира същото за неоснователно. Съгласно гореизложените мотиви процесният договор за заем е сключен с предаването на първата вноска от уговорената сума, а именно на 12.01.2018 г. До дата на депозиране на исковата молба в съда – 16.12.2022 г. общата 5-годишна давност за вземането не е изтекла, при което няма как и вземането да е погасено по давност.

При този изход на спора и на основание съгласно чл. 78, ал. 1 ГПК следва да се осъдят ответниците да заплатят на ищцата част от направените по делото разноски в размер на 1 980.08 лв., съобразно уважената част от иска.

Мотивиран от горното, Бургаският районен съд

РЕШИ:

Осъжда М. С. С. с ЕГН ***** и К. И. С. с ЕГН *****, двамата с постоянен и настоящ адрес: гр. Бургас, *****, **да заплатят солидарно** на О. В. В. с ЕГН *****, с адрес: гр. *****, сумата от 21 200 лв. /двадесет и една хиляди и двеста лева/ - **главница**, представляваща предоставена в заем парична сума, съгласно сключен между тях устен договор за заем от 12.01.2018 г., ведно със **законната лихва за забава** върху горната сума от датата на подаването на исковата молба – 16.12.2022

г., до окончателното ѝ изплащане, както и **сумата от 1 980. 08 лв.** /хиляда деветстотин и осемдесет лева и 8 ст./ за направените по делото **разноски**, като **отхвърля** иска за горницата над уважения размер от 21 200 лв. до пълния заявен размер от 25 000 лв., ведно със законна лихва за забава върху отхвърлената част от 16.12.2022 г.

Решението може да се обжалва пред Бургаския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____